

MARVATTEN

ANN ROSMAN

MARVATTEN

EN MARSTRANDSDECKARE

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Prolog

Han visste att det var helt fel ställe att lägga dem på. Om de kom och letade så var det här i lägenheten de skulle leta först, men han hade ju för fan ingen annanstans att göra av dem.

”Helvete!”

Lennie mumlade mellan sammanbitna käkar, om och om igen. Ett ljud från trapphuset fick honom att stanna till, hålla andan och stirra mot dörren en halv minut, innan han vände blicken mot högen med pengar på golvet igen.

”Helvete, helvete, helvete!”

Han stod på knä framför garderoben och öste ner sedelbuntarna i en svart bowlingväska. De fick ligga här till nästa gång han kom i land. Bara han kom ut på sjön igen skulle det lösa sig. De skulle inte kunna komma åt honom där. Han skulle ta sig till Mokum Club och fixa en ny leverans, se till att vartenda milligram kom dit det skulle, vartenda litet vitt dammkorn, han skulle visa att de kunde lita på honom, att det varit ett misstag, ett enda misstag, för fan, alla kunde väl göra ett misstag? Han skulle bättra sig. Även Janko måste fatta att det är smartare att låta honom fortsätta, han kunde den här rutton, kände leverantörerna, hade skött det fläckfritt. Förutom den här sista gången. Men en gång är ingen gång. Han hade inte nallat av lasten, bara tagit in ett eget parti. Ett litet för att komma på fötter.

Han kastade en blick på mobilskärmen och såg Jankos nummer på displayen igen. Fan! Bara han kom ombord, så kunde han reda ut det här sen. De skulle få igen pengarna, men först måste han få en chans att visa att han skärpt sig. Åkte han dit med pengarna nu skulle han inte komma hem igen. Han var inte dum i huvudet.

Lennie smällde igen garderobsdörren, stoppade den vibrerande mobilen i fickan och tryckte ner lite kläder i en plastpåse från Willys innan han skyndade sig ut ur lägenheten.

Han pausade en halv sekund framför dörren till lägenheten intill. Morsan. Han brukade alltid titta in och säga hejdå innan nästa törn började men nu hann han fan inte. Han rusade nerför trappan och ut till den väntande taxin. Ignorerade taxichaufförens framsträckta hand och slängde in påsen i bagageutrymmet på Mercan innan han satte sig i baksätet.

”Bältet”, sa chauffören. Som om säkerhetsbältet var hans största bekymmer. Som om det över huvud taget spelade någon roll. Herregud. Lennie suckade och fäste bältet. Tittade upp mot adventsljusstaken i morsans fönster. Det var alldeles för tidigt att ha den uppe redan nu, tänkte han medan bilen började rulla. Det var ju inte ens november.

Om sex veckor skulle han vara tillbaka. Då skulle allt det här vara över. Då skulle han få ordning på den här skiten. Han slöt ögonen och hörde motorn som accelererade.

Mobilen vibrerade. Han grävde i fickan och lyckades få fram den ihop med tändaren och några tobaksflingor. Texten lyste mot honom.

Vi vet vad du har gjort.

1.

Hösten hade gått från stilla och klar till vresig och vild. Denna sista lördag i oktober var inget undantag. Vinden kom från Norra inloppet och slet likt ett osynligt vilddjur i hår och kläder. Men Karin var beredd med ett stadigt tag om barnvagnen och suffletten uppfälld.

”Vad lyxigt att få gå bort och äta middag”, sa hon och log mot Johan.

”Jo”, sa han. Hon hörde att sambon oroade sig. Visste att han var rädd för att Sebastian skulle börja skrika.

”Lotta och ...?” Hon kunde inte minnas namnet trots att Johan sagt det.

”Mattias. Lotta och Mattias.”

”Just det.”

Det grå molntäcket som legat över Marstrand sedan morgonen släppte igenom några solstrålar som fick vattnet att glittra. Efter att ha sett hotfullt ut blev det plötsligt inbjudande och vänligt trots vågorna med de vita gässen som stänkte saltvatten ända upp på Varmbadhusets vitbrutna fasad. Så vackert allting blev med hjälp av lite solljus.

Hon knäppte upp jackan och stannade några minuter senare till och pustade när stenbeläggningen byttes ut mot Badhusplanens grus.

”Gruset”, sa hon och stånkade. ”Värsta fyspasset med däcken som gräver ner sig.”

”Jag sa ju att jag kunde ta den.”

”Jag behöver det. Jag måste kunna ge grabbarna lite motstånd i armbrytningen när jag kommer tillbaka till jobbet.”

”Grabbarna? Du menar buset?”

”Ja, dem också.”

Hon hade försökt komma i form med hjälp av barnvagns promenader, till och med tränat på Havshotellets gym. Full av goda intentioner hade hon köpt ett årskort inklusive tillgång till hotellets lyxiga spaavdelning, men fina dagar tog hon hellre en löptur över klipporna och runt Marstrandsön. Hon tyckte om att få ljus i ögonen och känna doften av salt och hav.

”Sa du något?” sa hon, plötsligt medveten om Johans blick på sig.

”Ja”, sa Johan och lät vagnen som han nu körde skumpa fram över gatstenen. ”De måste ha målat i dagarna.” Han pekade mot två tioliters färghinkar bredvid en hög med trasmattor täckta av färgstänk som låg intill den gulmålade fasaden. ”Lite av en chansning så här års.”

Huset låg i ett hörn och följde Långgatan men klättrade även längs Villagatans uppforsbacke. Det hade inbyggda balkonger med sirlig snickarglädje och mellan balkongerna en mörkblå fana med texten ”Hotell Nautic” i vitt.

”Lotta och Mattias”, sa Karin. ”Har de ett hus också, jag menar som bostad?”

”Nej, jag förstod det som att de bor på hotellet.”

”Vem var det som hade anknytning hit?” Hon började åter gå. ”Alltså vi får gå in, jag fryser.”

”Det är ju Mattias som jag känner, de var här sommartid när vi växte upp. Och sen åkte han, hans bror och jag på den där skidresan till Chamonix för hundra år sen. Ja, gode Jesus.” Johan såg drömmande ut.

Den berömda skidresan. Johan hade till och med en film där han åkte i orörd lössnö nerför ett berg. I snygga svängar och med imponerande flex i knäna. Det hade sett ut som en reklamfilm. Karin hade först inte trott honom när han berättade att det var han.

”Så hon var inte med på den tiden? Lotta?”

”Nej, nej, nej. Jag har bara träffat henne några få gånger.” Han sa det på ett sådant sätt att det lät som om det hade varit många andra i omlopp.

”Och så har de två barn.” Johan sa namnen men så snart han yttrat dem var de borta. Visst hade hon hört talas om amningshjärna men detta teflonminne hade hon svårt att förhålla sig till. Vid telefonsamtal brukade hon göra stödanteckningar när hon kunde, för att minnas vad som verkligen sagts. Nu upprepade hon ”Lotta och Mattias” tyst för sig själv i hopp om att hon skulle säga rätt. Hon som annars alltid brukade minnas namn, hur skulle det gå när hon började arbeta igen?

Nog för att det var många av kollegorna på Göteborgspolisen som hade familj och småbarn och som skulle ha förståelse, men att inte minnas vad som sagts två minuter tidigare skulle ju inte fungera. En glömsk kriminalinspektör var ju inte mycket att ha.

”Hur kom det sig att de köpte Hotell Nautic? Jag menar, ett hotell är väl inget man bara går och köper?”

”Mattias extraknäckte i disken när han var yngre. Den gamla ägaren hade ett gott öga till honom, hon tyckte det var trevligt med ett ungt par som ville flytta ut och driva hotellet året runt. De tog över i våras, vill jag minnas.” Johan kliade sig i pannan. ”Eller var det förra våren?”

”Okej.”

”Hur gör vi med Sebastian?” sa Johan och tittade på den sovande sonen.

”Vad menar du? Vi kör in vagnen och hoppas att han sover en stund till. Det får bli som det blir.”

”Tänk om han skriker?”

”Det är väl ingen större idé att spekulera i vad som kan hända?” sa Karin. ”Nu har vi ju tackat ja till den här middagen.”

”I värsta fall får vi väl gå hem med honom”, funderade Johan högt.

Karin suckade.

”Men herregud, de har ju två barn själva, de vet väl hur det kan vara. Och de visste ju om att vi har en bebis när de bjöd oss.”

Ibland kunde hon bli tokig på hur han oroade sig för hur deras beteende skulle uppfattas av andra. Nog för att det i grund och botten var en fin egenskap att visa hänsyn men ibland kunde det gå till överdrift.

Så snart de vek runt hörnet fick de lä. Huset var byggt som ett

L och en stenlagd gång ledde fram till entrén som låg mitt på byggnaden. En kopparbalja med ljung stod intill två cykelkärror och en rödlackad lastmoped med hotellets namn.

Dörren öppnades innan de hann knacka. En rödhårig kvinna klev ut. Hennes ansikte sprack upp i ett leende.

”Hej, vad roligt att ni ville komma”, sa hon.

”Tack för att ni vågar bjuda en familj med en halvårsbebis. Vi har ingen aning om hur det här kommer gå”, sa Karin och sträckte fram handen. ”Karin.”

”Lotta. Vi har en fyraåring och en sjuåring. Benjamin och Felicia. Det är emellanåt minst lika spännande. Fördelen är väl att de sover hela nätterna.”

”Åh”, sa Karin.

”Jag vet. Jag minns det där med fasa.”

”Vad säger du?” sa en mörkhårig man som kom fram bakom henne och presenterade sig som Mattias. Han sken upp när han såg Johan.

”Fasen vad trevligt”, sa han och tog Johans hand i sin och lade den andra på hans axel innan han kikade ner i vagnen.

”Så du är besvärlig alltså?”

”Han sover”, sa Johan med låg röst. Som om de slutna ögonen inte redan talade om det.

”Han ser ju jättesnäll ut”, sa Mattias.

”Jo, de gör det när de sover. Men skenet bedrar”, svarade Karin och tänkte på hur utvilade värdparet såg ut. ”Jag kan stå på färjan, titta från den ena till den andra och tänka att alla där säkert har fått sova en hel natt.”

”Jag förstår precis vad du menar”, sa Lotta.

”Vad fint det ser ut. Har ni målat?” undrade Johan. En helt onödigt fråga med tanke på bockarna med texten ”Nymålat” som stod längs ena husväggen.

”Vi trodde vi skulle hinna med det i våras men det gick inte och sen blev vi ju tvungna att öppna hotellet för sommarsäsongen och då fanns det ingen tid över. Så det fick bli nu”, sa Mattias och lutade huvudet bakåt och tittade upp på fasaden. ”Jäkla tur med vädret.”

”Var det någon lokal firma?”

”Det kan man säga. Henrik. Min bror.” Det sista sa han med en förklarande blick till Karin.

”Vad smidigt att din bror är målare”, sa Karin.

”Nja, han är anställd som vår fastighetsskötare och lite alltiallo.”

Lotta gjorde en gest inåt huset och hon och Karin gick in. Lämnade männen kvar vid dörren.

”Modigt att ta över en hotellverksamhet. Har någon av er jobbat med det förut?”

”Jag var hotellchef på Sheraton i Stockholm när jag träffade Mattias. Sen flyttade jag och hamnade på SAS Radisson Göteborg, du vet stället vid Drottningtorget.”

Karin visste vilket hotell hon menade. Hotellet låg på Södra Hamngatan, intill kanalen.

”Och nu är jag här. Lite annorlunda att ha ett eget ställe. Jag är ju van vid att ha en stor organisation i ryggen. Där visste man alltid vem man skulle ringa och kunde bara lyfta luren. Man var mer av en organisatör som höll ihop arbetet.” Lotta skakade på huvudet. ”Det är lite skillnad här. Oftast är det bara jag och nu på sista tiden även Henrik, Mattias bror. Mattias hjälper till när han är hemma, men han är borta en hel del. Han har ju kvar sitt jobb eftersom vi inte visste hur det här skulle gå.”

”Vad arbetar han som?”

”Han säljer köksutrustning till storkök. Det var så vi träffades, när hotellet i Stockholm skulle göra om köket.”

Karin nickade och såg sig om i den lilla men trivsamma foajén. En soffa och två fåtöljer stod i rummets ena hörn. Liggande panel täckte både väggarna och receptionsdisken på vänstersidan. Bakom disken anade man ett rum till.

”Jag har faktiskt aldrig varit inne här”, sa Karin. ”Vad fint ni har.”

”Tack! Vill du kika runt?”

Lotta såg Karins blick mot entrén där dörren var öppen och Johan fortfarande hade jackan på sig. ”Två vuxna män, man tycker att de borde klara av en bebis.”

”Tveksamt”, sa Karin och gick bort till dörren. ”Johan, jag följer med Lotta på en tur runt i huset.”

Johan som var fullt inbegripen i ett samtal med Mattias nickade.

Karin kände sig alltid kluven när hon lämnade sonen. Men det var en lättnad att få göra något utan att ha Sebastian klängande på sig. En sådan enkel sak som att gå på toaletten själv eller äta maten medan den fortfarande var varm kändes numera som en lyx.

Lotta gjorde en gest mot de vitmålade väggarna. ”Vi har precis fått panelen på plats. Jag skulle vilja sätta upp äldre svartvita foton här.” Hon visade med händerna som om hon hängde foton på osynliga krokar. ”Knyt an till huset genom gamla berättelser och öns historik.”

”Det är ju en jättebra idé. Prata med Johan om det, han brukar ha koll på historiken.”

”Jo, Mattias berättade att han var duktig på det så jag tänkte faktiskt höra med honom. Så kan man sitta här i soffan och ta en kaffe och vila ögonen på bilderna. Om det gick att få fram foton på de tidigare ägarna vore det extra roligt.”

Hon pekade på trappan som låg till höger fem steg innanför entrén. ”Uppför trappan där har du matsalen, det är där vi kommer sitta och äta. Och här borta finns rummen på bottenplanet.”

De fortsatte ut i en smal korridor, ljudet av deras steg dämpades av heltäckningsmattan och golvet sviktade lite när de gick. Väggarna var täckta av en ljus tapet. Dörrarna var gammaldags med dörrstängare vars armar stack ut i korridoren. De hade inga kortlås utan mässingshandtag och lås för vanliga nycklar. Lotta stannade vid en dörr längst bort i korridoren.

”Det här är ett av mina favoritrum”, sa hon och öppnade den vitmålade dörren.

Tapeten var ljusblå med ett mörkare mönster vars färg fångades upp i gardinerna och överkastet. Dubbelsängen stod placerad så att man genom de spröjsade fönstren hade utsikt över Norra loppet när man vaknade.

”Åh. Wow!” sa Karin. ”Tänk att få frukost på sängen här.”

Lotta log. ”Det är ännu bättre på våningen ovanför. Men jag tycker om att man har både närheten till gatan och vattnet här.”

Karin nickade och kvävde en gäspning. Hoppades att det inte syntes.

”Kullerstenen där är jättefin men annars är den där backen överjävlig vintertid.”

Lotta hävde upp ett asgarv. ”Jag vet! Vi hade en kyl som skulle levereras i vintras, men killen som kom med den lastade av den där ute. En gata fel. Vi hade ett helsicke att få in den hit. Ja, herregud.”

I vintras. Då hade de flyttat hit förra våren.

Känslan i huset var mer pensionat än hotell. Möblerna var vitmålade och av äldre modell. Det såg ut att vara gamla furumöbler som fixats till.

”Istället för att kasta ut allt det gamla har vi försökt måla och klä om det som fanns. Eller vi och vi. Det är väl mest jag som vill behålla det. En del var för ofräscht och det fick ju gå men mycket har vi kunnat använda. Det finns ett helt rum med gamla möbler på övervåningen. En del är riktigt gammalt. Tror jag i alla fall.”

”Det känns hemtrevligt”, sa Karin.

”Tycker du det? Vad roligt. Vi har försökt få det mer personligt”, sa Lotta och rättade till omtaget till gardinen. ”Med varierande tapeter och tyger i de olika rummen.”

De gick vidare och småpratade, tog sig via trapporna upp till hotellets nästa våning. Lotta öppnade då och då en dörr och visade något rum, alla med en annorlunda vy över hustaken eller gatorna intill.

”Men var bor ni någonstans?”

”Här borta. Det finns två lägenheter.” Lotta pekade mot en trappa som ledde till en avsats vid vilken det fanns två dörrar. ”Henrik har den ena och vi har den andra. Kom så visar jag dig”, sa hon, tog några raska kliv upp och öppnade den vitmålade dörren. ”Vi har vardagsrum, två sovrum och allra längst in där borta finns ett badrum med dusch. Så litet att man får backa in för att gå på toaletten.”

Karin skrattade.

”Jag är van vid båt så det låter inte så illa. Inget kök?” frågade Karin. Våningen hade snedtak och här och där hade man gjort små takkupor för ljusinsläpp.

”Vi har ett litet pentry och ett kylskåp, så med lite god vilja går det väl att slänga ihop något, men vi lagar oftast mat där nere.”

Fönstersmygarna var så djupa att man kunde sitta i dem, och med tanke på dynorna som låg där var det fler än Karin som tänkt den tanken. En stickad grå kofta låg i fönstrets ena hörn.

”Brukar du sitta där?” frågade Karin och pekade mot koftan.

”Inte så ofta som jag önskar. Knappt alls.”

Karin gick fram mot fönstren och tittade ut i dunklet. Hon tyckte om hösten bortsett från att det mörknade så snabbt. Härifrån syntes ljuset från Lyktans fyr som guidade sjöfarande in i Norra inloppet. I husen på andra sidan Villagatan lyste det och hon såg människor i rörelse. Hon fick lust att be om en filt och slå sig ner.

”Gud vilken plats. Så fint! Kolla, nu går lotsbåten ut.”

De stod tysta och tittade på båten, på lanternorna som svävade förbi ett stycke bort i mörkret. Karin suckade.

”Är du okej?” frågade Lotta.

”Jadå”, sa Karin och släppte fönstret med blicken. Ibland kunde hon drabbas av den där längtan som följt henne så länge hon kunde minnas. Längtan efter äventyr, att få kasta loss och segla iväg. Den där längtan som Johan visste fanns där men hade svårt att förstå. Som gjorde henne rastlös. Här fanns en familj som hade förankrat sig helt och hållet. Till och med låtit arbetet bli en del av familjelivet i och med att de bodde på hotellet som de drev. Härifrån kunde man inte bara lägga loss. Hennes mage kurrade och hon hoppades att det inte hördes.

”Väldigt mysigt”, sa hon och log mot Lotta.

En garderobsdörr öppnade sig långsamt, till synes av sig själv.

”Dörrarna öppnar sig när det blåser mycket”, sa Lotta och tryckte igen den vitmålade jalusidörren.

”Det är väl så med gamla hus”, sa Karin. ”Att de lever.”

Ett oroligt uttryck for över Lottas ansikte.

”På ett bra sätt, menar jag. Att de har själ.” Karin ville släta över orden som uppenbarligen landat fel men hittade inget bättre att säga och förblev tyst.

”Det luktar speciellt här.”

Lotta ryckte till. Rynkan som just försvunnit från hennes panna var tillbaka.

”Rökluften? Känner du den också?”

”Va? Nej, mer som lavendel.”

Lotta nickade och pekade mot en skål med potpurri. ”Kom, så får du se resten”, sa hon.

I varje korridor fanns en brandsläckare och här och där stod en byrå eller ett litet bord med en vas eller kruka ovanpå.

”Det är två hus som är hopbyggda”, sa Lotta. ”Det är därför det är lite kringelikrokigt.”

Karin nickade gillande åt uttrycket.

”Men det är det jag tycker om också. Kolla här”, sa Lotta och tog fram en nyckelknippa för att låsa upp en dörr. Hon stod som bäst och bläddrade bland nycklarna när Karin lade märke till att dörren stod på glänt och påtalade det.

”Konstigt”, sa Lotta fundersamt. ”Jag var så säker på att jag låste.”

2.

Marstrand april 1849

Johanna tackade skepparen och tog den hjälpande handen. Aprilsolen värmden henne när hon gick i land på kajen i Marstrand. Hon tog emot de båda koffertarna som langades över och ställde dem bredvid sig. Marken var täckt av gatsten. Stora magasin låg längs kajen. Och trähus, riktiga hus med stengrund, trappa upp och en port. Inte som de enkla stugorna hon var van vid.

Hon tittade på koffertarna. Skulle hon be någon att ta dem på en kärra? Det kanske var opassande att bära på dem så här? Men en springpojke skulle vilja ha betalt och de få slantar hon hade var hon rädd om. Nåväl, det skulle inte vara så långt om hon förstätt saken rätt och efter allt gårdsarbete var armarna seniga och starka. Hon tog en koffert i var hand och började gå. Stavade sig genom bokstäverna på skyltarna som angav att det fanns manufakturaffär, syateljé, bageri och apotek. Tänk att ha allt detta inom räckhåll. Hon hörde ljudet av dörrklockan då en äldre kvinna öppnade dörren till apoteket. En kort stund blev Johanna stående och såg in genom fönstren, såg hur apotekaren rörde sig bakom disken. Med hjälp av en stege klättrade han upp till den övre hyllan, lyfte ner mörka flaskor och öppnade lådor. Fascinerad tittade Johanna på honom. Tänk så mycket det måste vara att hålla reda på. Dörrklockan pinglade på nytt och väckte henne ur hennes funderingar. Här kunde hon ju inte stå. Hon påminde sig om varför hon var där och styrde stegen vidare. Uppför backen, över krönet och vid Rådhuset skulle hon svänga till höger. Huset vid det lilla grusbelagda torget var det enda som var byggt av sten. Det såg ut som ett slott med sina två våningar och vindskupan med de vackra dekorationerna längs gaveln. Hon gick långsamt

vidare utan att kunna släppa stenfasaden och de många fönstren med blicken.

Idag skulle hon påbörja sin tjänst som piga hos Margareta Sofia Nordström. Sextiotre år gammal och änka efter guldsmeden Nordström. Det gjorde henne betydelsefull, hade Johannas mor förklarat. En änka kunde överta burskapet och driva verksamheten vidare efter makens död. Unga guldsmedsgesäller gifte sig med änkorna, oavsett ålder, för att komma åt burskapet. Den lagliga rätten att få utöva yrket som guldsmed hade stort värde. Inte för att Margareta Sofia Nordström avsåg att gifta om sig, det höll inte modern för troligt. Hon behövde det inte. Mer sannolikt var det att hon skulle låta sonen Sven Edward ta över verksamheten. Om han inte redan gjort det. Efter att ha tjänstgjort i Göteborg hade han återvänt till ön efter faderns död.

”Så se till att sköta dig.”

Orden dröjde sig kvar hos dottern. Hon skulle sannerligen göra sitt bästa, men så var det det där andra. Det behövde inte vara så. Kanske var hon bara sen. Men hon var aldrig sen. Aldrig.

Resan från föräldrahemmet, båtsmanstorpet beläget vid strandkanten av Myggstaviken i Bremnäs, hade gått snabbt. Först den korta promenaden ner till bryggan för att kliva ombord på båten och sedan med hjälp av den sydostliga vinden glida bort till Albrektsunds kanal där de haft tur med medström. En timma hade resan tagit.

Och nu var hon i Marstrand. Hästarnas hovar mot kullersten och skifferplattor, vagnarnas skramlande och överallt dessa människor. Så många och överallt! På väg ut från bagerier, på väg in till skomakare och frisör. Det var som en ständigt pågående marknad. Tjänstefolk med korgar i händerna, säkert med ärenden åt viktiga personer. Pigor och hushållerskor gick med skyndsamma steg, iklädda vita förkläden och vackra sjalar trots att de var tjänstefolk. Åtminstone trodde Johanna att de var tjänstefolk. Och så fanns det de andra. De vars kläder var så fulla av lagningar och lager av smuts att den färg tyget haft en gång från början inte längre gick att skönja. De som sträckte fram handen för att be om något från herrar med rock och käpp och kvinnor i vackra klänningar.

Rakryggade kvinnor iförda hattar och parasoll i handskklädda händer. De fick henne att känna sig grå och krum i ryggen trots sina tjugofyra år. Johanna rätade på sig och strök över kjolen innan hon fortsatte.

Långgatan gjorde skäl för namnet, tänkte hon där hon gick och tittade på husen. Den stenbelagda gatan hade svartglänsande skifferhällar på vänstersidan och kullersten till höger. Gatan slutade nedåt och vid dess slut, långt där borta, glittrade vattnet i Norra loppet på det sätt som bara ett hav i rörelse kunde göra. Vinden förde med sig en doft av nybakat och en stor kringla i trä hängde och dinglade i en tunn kedja från en stång vid ingången till en fastighet längre ner på gatan. Då hon kom närmare såg hon att det fanns bokstäver på kringlan. Dessa luriga små krumelurer. Siffror var en sak, men bokstäver något helt annat. Boustedts bageri, stavade hon sig slutligen fram till. Vid bageriet skulle hon svänga höger upp på Köpmansgatan. Eftersom det bara fanns en enda gata åt höger, om man bortsåg från gränden intill, så fanns det inte så stor risk att komma fel.

I hörnet låg ett vackert hus och Johanna mindes vad modern hade sagt, att guldsmedsfamiljen ägde större delen av kvarteret. Alla fastigheter belägna mellan Holländaregränd, Långgatan och Köpmansgatan tillhörde dem. Alltihop. Nästan ett helt kvarter. Hur kunde man äga ett helt kvarter?

Det var som om hon klivit in i en annan värld. Nog för att det fanns hästskit på gatorna här med men det kändes som ett annat land. Vid närmare eftertanke hade hon inte sett några kor här, bara på Koön tvärs över sundet som hon sett från båten. Kanske skulle hon inte mjölka alls. Vad gjorde en piga i en stad med stenbelagda gator? Johanna stannade till vid huset och tittade på dess stengrund. Huset var målat med vit färg på träfasaden och grön färg kring fönstren och på trappträcket. Riktig färg, inte tjära, och dessutom satt en lykta fäst på hörnet mot Holländaregränd. En egen lykta.

Bäst som hon stod där öppnades dörren på huset av en ung man. Johanna ryckte till. Här kunde hon ju inte stå och glo. Kinderna hettade och hon kände sig påkommen. Han vinkade att hon

skulle komma. Hon gick så rak i ryggen som hon förmådde med en koffert i var hand och försökte balansera över gatans runda kullersten, bort mot de släta skifferhällarna som låg vid sidan av gatan. Mannen tittade på henne. Hon kunde känna hans blick och det var en lättnad att nå de släta hällarna. Att gå på dem var ingen konst.

Han såg inte ut som en dräng, var på tok för välklädd, hållningen alltför avslappnad. Det måste vara sonen, tänkte hon och försökte minnas vad han hette. Sven Edward. Visst var det så? Sven Edward Nordström.

”Johanna Olsson?” frågade han.

Hon bekräftade att det stämde, klev fram ytterligare, satte ner koffertarna och neg.

Han sträckte fram handen då hon tittade upp från nigningen. Den var varm och torr. Sträv och med valkar. Inte som drängarnas grova vågor, men trots allt märkbara. En guldsmed handskades väl också med verktyg.

”Så bra. Sven Edward Nordström. Kom in så ska ni få hälsa på min mor, guldsmedsänkan Margareta Sofia Nordström.”

Johanna kastade ett undrande öga på hörnhuset som han lämnat.

”Det är mitt hus. Min mor bor där.” Han pekade mot huset intill, det låg ett stenkast upp i backen.

Ett staket omgärdade hans tomt och bakom boningshuset låg ytterligare ett hus, mindre. Han följde hennes blick.

”Min verkstad. Den var min fars, guldsmed Sven Nordström, men han gick bort i fjol. Nu är den min.”

”Jag beklagar.” Johanna blev osäker på om hon skulle säga något mer. Att sådant är livet. Att någon kommer och någon går? Men tystnad var alltid att föredra framför alltför mycket pladder.

Sven Edward nickade. ”Tack. Det finns ett hönshus och en vedbod också men de syns inte härifrån.”

”Så fint”, sa hon till slut, trots att hon inte hade sett någon av de andra byggnaderna, och lyfte åter upp koffertarna.

”Jag har ett ärende till mor så jag kan följa med Johanna”, sa han och de slog följe de få stegen till huset intill.

Huset hade liksom Sven Edwards en våning. Träfasaden var målad, hade blänkande fönster och prydliga spetsgardiner med

omtag. Till och med det lilla vindsfönstret på ena kortsidan hade gardiner. Hon räknade till sex fönster på nedervåningens långsida. Tre på var sida om porten. Blommande växter i blåvita krukor syntes i vart och ett av de många fönstren.

Sven Edward klev upp på stentrappan och vände sig mot henne.

”Johanna ska tilltala henne med frun”, sa han och öppnade den högra av dubbeldörrarna, steg in och höll därefter upp den så att hon kunde passera in i förstugan innan han stängde den.

Johanna nickade och såg på de mörka träpanelerna i hallen och mattan på golvet, osäker på om hon skulle trampa på den eller gå vid sidan av. Det här var huvudingången och hon var van att komma in i finare hus genom köksingången. Hon beslutade sig för att gå vid sidan av mattan och visste inte hur hon skulle tolka Sven Edwards leende.

Inifrån huset hörde hon en uppfordrande röst. Rentav vass. Sonens leende försvann.

”Vem var det, Sven Edward? Var det hon? Olle Mörts flicka, var det hon?”

Om hon bara hade vänt där och då. Ursäktat sig och återvänt till hemmet. Då hade livet tagit en annan väg. Då hade inget av det andra någonsin hänt.

Av Ann Rosman:

Fyrmästarens dotter 2009

Själakistan 2010

Porto Francos väktare 2011

Mercurium 2012

Havskatten 2014

Vågspel 2016

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-014511-8

© Ann Rosman 2020

FÖRSÄTTSBLAD Guldsmed Sven Edward Nordströms hus på Långgatan
i Marstrand före branden 1867. Landsarkivet Göteborg

EFTERSÄTTSBLAD *Charta öfver Marstrands stad,*
stapelstad uti Giötheborgs landhöfdingedöme i Söder härad
och södra delen af Bohus län. 1798. Uppsala universitetsbibliotek

TRYCK Scandbook, EU 2020